

Doktor Valaki tévelgéseiből

HAVAZÁS LUCA NAPJÁN

— December-éj, ablakomba világítsz,
a rosszul lehúzott redőnyön át is —
tűnődött el Valaki Luca napján,
mikor az első ezidei hó
megérkezett, s csikorgó takaró
borult a kertekre meg az utakra;

bolond nap volt, reggel még furcsa téboly
lett úrrá mindenütt a kerületben,
épeszűek rohángásztak veszetten;
kávét vettek (ha kinyitott a bolt),
és palackos borokat s cigarettát;
mértéktelenül dohányoztak ott kint
a deres szítálásban . . .

Azután

hogy délután valódi hó esett,
minthacsak mindenki fölengedett
volna a száguldásból;

Valaki

is két unokáját húzta ki szánkón
a pompás tájra, sehol semmi nyüzsgés,
inkább valami karácsonyi zsongás.

De Valaki sajnos, mitagadás,
megelégette a szánkó-vonszolást,
és fölkereste barátnéját, Lenkét,
— közelben lakott, semmi illetlenség —;
cigaretta-vásárlás ürügyén
botorkált hozzá az öreg legény;
s Lenkét, a mindig egészségeset
hervadtan lelte.

— Sajnos megesett

velem is a baj, whiskyvel itattál,
és ebéd után megtelt ez a nagy tál
vagy lavór, ahogy épp parancsolod!

— Két pohár whisky mégse nagy dolog.

— Szerintem az — nyögte fejfájón Lenke.

— Nem mondhatod komolyan még te ezt se.

Van Pesten egy influenza-roham,
nem veszélyes, célja gyomor s a bél . . .

— Nekem a beleimről ne beszélj;
vannak, vannak, de semmi közöd hozzá!
S Valaki látta, jobb lekopnia.
Lenke, második nevén Mária,
utána intett lágy, bágyatagon,
még valami lyesmit is szipákolt:
— Jöhetsz, ha holnap élek még, de máskor,
ki tudja?

Valaki szólt: — Itt leszek!

S az ablak alatt álló hat fenyőfára,
valamint a lombjahunyolott, de lásd L. J.,
örökéletű bölcs nyírfákra gondolt —
— aztán önmagát is eltette éjszakára . . .

DEÁK MÓR

Kitelel

Kiskutyákkal nagylegény eső esik,
ázik a szélszalagos fák kontya.
Hideg karácsonyunk lesz idén megint:
szeretetből szívünket kibontja.

Én mókuszászló alatt masírozok,
így dióba zárt álmom kitelel.
Fenyőgallyat díszít: legyen is ott,
mert segítenie, vigasztalnia kell,

mert megkeseredtem,
mert gyűlölöm magam,
megvetem versben,
dióban, fában,
mert minden szavam
fekete patak
egykoron feltetsző mederágiban,

mert magyarnak nem jó gondolkodni,
fájdalom lesz abból, düh és harag —
mert kiskutyákkal nagylegény eső esik.
S valami mellünkbe, szívünkbe kap.